

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/61/2017
Identifikačné číslo spisu:	2116010166
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2116010166.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 24. októbra 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Mgr. J. Y. pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. júna 2016, sp. zn. 5To/31/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. Y. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 9. marca 2016, sp. zn. 7T/20/2016, bol J. Y. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v čase asi o 15.15 hod. dňa 01.05.2015 v Leopoldove na betónovej ceste pri železničnej trati, v smere k železničnej stanici Leopoldov po predchádzajúcej dohode s obvineným N. H., ktorý bol vylúčený na samostatné konanie, prišli spoločne na osobnom motorovom vozidle zn. Ford C-Max, EČ: F čiernej farby, k tam prechádzajúcemu šesťdesiatročnému J. X., následne obvinený N. H. otvoril bočné dvere vozidla so slovami „policajný záťah“ vyskočil von a chytil poškodeného J. X. za košeľu a krk, hlavu mu stiahol smerom k zemi, vtiahol ho do vozidla, pričom mu stále tlačil hlavu o opierku sedačky, následne sa obvinený Mgr. J. Y., ako vodič, s vozidlom pohol, prešli cez obec Leopoldov do obce Šulekovo, časť Terezov, kde asi 20 m za železničným priecestím zastavili, obvinený N. H. otvoril zadné dvere, zvalil poškodeného J. X. na zadné sedadlá vozidla, kde ho prehľadával a súčasne obvinený Mgr. J. Y. vystúpil z vozidla, prešiel k jeho zadnej časti a poškodenému, ktorému trčali z vozidla nohy, vyzul obuv aj ponožky, v ktorých našiel finančnú hotovosť vo výške 3.418,- eur, ktorú mu vzal, následne obvinený N. H. vysotil poškodeného J. X. von z vozidla a na zemi ho nezisteným predmetom udrel po hlave, po čom obaja obvinení z miesta činu odišli preč, čím svojím konaním spôsobili poškodenému J. X. zranenia na hlave a to tri tržnozhliaždené rany, ktoré si vyžiadali jednorazové ošetrenie a škodu vo výške 3.418,- eur.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/ a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona uložený trest odňatia slobody na 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného J. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. - R. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom z 9. júna 2016, sp. zn. 5To/31/2016, tak, že vo výroku I. podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. súd obvinenému podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, l/ Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Vo výroku II. rozsudku súd zamietol odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu dovolanie proti výroku o treste, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, e/, h/ a i/ Tr. por. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uviedol, že Krajský súd v Trnave postupoval v danom prípade v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 v spojení s § 322 ods. 3 Tr. por. a sám vo veci rozhodol, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Podľa názoru obvineného, z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že súd vyjadril pochybnosti o skutkovom stave, možno teda dôvodiť, že tento nebol podľa názoru odvolacieho súdu súdom prvého stupňa správne zistený, v dôsledku čoho bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie. Uvedeným postupom bolo porušené právo obvineného na obhajobu okrem iného v tom smere, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustný riadny opravný prostriedok. Ďalej uviedol, že daným postupom prišiel o možnosť podať opravný prostriedok proti tak závažnému sprísneniu pôvodne uloženého trestu, čo považuje za ústavne neakceptovateľné. Porušením práva na obhajobu je aj skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave nemožno považovať za preskúmateľné a riadne odôvodnené, čím mu bolo odopreté právo riadne argumentovať voči tvrdeniam uvedeným v napadnutom rozsudku.

Nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia je podľa názoru obvineného daná tým, že odvolací súd sa bezvýhradne stotožnil s argumentáciou prokuratúry v podanom odvolaní napriek tomu, že viaceré tvrdenia prokuratúry v podanom odvolaní boli zavádzajúce a účelové, čo prevzal do svojho rozhodnutia aj odvolací súd. Namietal, že odvolací súd len všeobecne uviedol, ktoré dôkazy svedčili o jeho vine, pričom ich konkrétne nešpecifikoval. Je toho názoru, že závery odvolacieho súdu nemajú relevantný podklad v dôkazoch existujúcich v spisovom materiáli a zároveň vyjadril pochybnosť v súvislosti so zákonnosťou jeho výpovede v procesnom postavení zadržaného podozrivého vzhľadom na existenciu zásady kontradiktórnosti a ústnosti trestného konania. Okrem toho zdôraznil, že prípadné využitie práva obvineného v prípravnom konaní (alebo v určitom štádiu prípravného konania) poprieť trestnú činnosť, resp. nevypovedať, nemôže byť hodnotené v jeho neprospech. Obvinený sa v podanom dovolaní nestotožnil so zistením súdu, že nebol daný dôvod na použitie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písm. n/ Trestného zákona. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňalo podľa obvineného atribúty dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. je podľa obvineného daný tým, že v senáte

odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval v predmetnej trestnej veci bol okrem iných aj JUDr. Žovinec, ktorý ešte ako sudca Okresného súdu Trnava rozhodol o jeho vzatí do väzby uznesením zo dňa 09.05.2015, sp. zn. Tp 55/2015. Má za to, že vzhľadom na túto skutočnosť mal byť JUDr. Žovinec vylúčený z vykonávania úkonov v tejto trestnej veci.

V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. považoval obvinený za potrebné uviesť, že je si vedomý skutočnosti, že odvolací súd mu síce neuložil trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, avšak s ohľadom na jeho vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, mal na túto skutočnosť prihliadať pri uložení trestu. Vyhlásenie o vine obvineného na hlavnom pojednávaní dňa 9.3.2016 bolo potrebné zohľadniť pri ukladaní trestu za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, a preto vyhodnotenie tejto skutočnosti len ako poľahčujúcej okolnosti by bolo nepostačujúce.

Podľa názoru obvineného, odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne právne posúdil zistený skutok z hľadiska rozhodnutia o treste, resp. nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie vo vzťahu k ukladaniu trestu a zároveň uviedol, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia (§ 39 Tr. zák.), čo odôvodňuje použitie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dôvodil, že vzhľadom na jeho osobné a rodinné pomery bolo použitie trestnej sadzby stanovenej zákonom neprimerane prísne a v jeho prípade nepochybne postačuje na jeho nápravu aj trest kratšieho trvania. Už v rámci konania pred súdom prvého stupňa preukázal, že v čase spáchania skutku sa staral o svoju maloletú dcéru, ktorá mu bola zverená do striedavej osobnej starostlivosti. So svojou dcérou má obvinený vybudovaný veľmi silný citový vzťah, ktorý sa v dôsledku jeho väzobného stíhania a následného výkonu trestu narušil. V rámci konania na prvom stupni predložil obvinený súdu čestné vyhlásenie jeho bývalej manželky, z ktorého vyplýva, že jeho maloletá dcéra ich vzájomné odlúčenie veľmi ťažko znáša, čo sa odráža aj na jej zdravom psychickom vývine. Obvinený si je vedomý skutočnosti, že k uvedenému prispel svojim nezodpovedným konaním, čo ho neskutočne mrzí. Vzhľadom na uvedené je obvinený toho názoru, že trest kratšieho trvania bol v jeho prípade odôvodnený, a to s ohľadom na jeho vzťah s maloletou, pričom táto skutočnosť je všeobecne považovaná za mimoriadnu okolnosť odôvodňujúcu aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Obvinený považuje za nesprávnu aplikáciu hmotnoprávneho ustanovenia aj absenciu aplikácie ustanovenia § 36 písm. n/ Tr. zák.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby najvyšší súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Tr. por. porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka podaním z 9. mája 2017, v ktorom uviedla, že sa nestotožňuje s dôvodmi a tvrdeniami uvádzanými v dovolaní obvineným a jeho obhajcom. Pokiaľ ide o tvrdené zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného, námietky obvineného považuje za neopodstatnené a nedôvodné. Má jednoznačne za to, že Krajský súd v Trnave dňa 09.06.2016 rozhodol na verejnom zasadnutí zákonným spôsobom v zmysle príslušných zákonných ustanovení v správnom zákonnom zložení. Trestná činnosť bola obvinenému jednoznačne a nepochybne preukázaná dôkazmi, ktoré boli zabezpečené v priebehu prípravného konania, pričom obvinený na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku. Dokazovanie bolo vykonané v súlade so zákonom, pričom v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu zákonných práv obvineného (právo obvineného na obhajobu). V tejto súvislosti prokurátorka uviedla, že obvinený spolu s obhajcom namietajú rozhodnutie odvolacieho súdu, čo do výroku o treste. Obvinený v dovolaní uvádza skutočnosti, ktorými sa odvolací súd pri rozhodovaní už zaoberal, pričom dôsledne a dostatočným spôsobom odôvodnil, na základe akých argumentov pri rozhodovaní postupoval.

Podľa prokurátorky nie je dôvodná námietka nezohľadnenia a neaplikácie hmotnoprávneho ustanovenia § 36 písm. n/ Trestného zákona ako i neuplatnenie § 39 Trestného zákona. Z obsahu vyšetrovacieho spisu jednoznačne vyplýva, že tvrdenie obvineného o jednoznačnej spolupráci s orgánmi činnými v trestnom

konaní od začatia trestného stíhania je účelové a tendenčné. Ku spáchaniu skutku sa priznal až po jednoznačnom usvedčení poškodeným J. X.. Argumenty obvineného spočívajúce v nezohľadnení osobných pomerov pri ukladaní trestu odvolacím súdom, ktorý je vzhľadom na okolnosti prípadu neprímerane prísny, považuje za nedôvodné a nemajúce oporu v zistenom a ustálenom skutkovom stave. Odvolací súd správne ustálil nedôvodnosť aplikácie ustanovenia § 39 Trestného zákona s tým, že na mimoriadne zníženie trestu nie sú splnené podmienky. Skutočnosť, že obvinený bol riadne zamestnaný, doposiaľ nebol súdne trestaný ani priestupkovo prejednávaný, ku skutku sa priznal a poskytol všetku potrebnú súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní, nie je dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanovenú Trestným zákonom. Uviedla, že obvinený sa dopustil trestnej činnosti závažného charakteru, a to formou spolupáchateľstva, z čoho je zrejmé, že konal cielene, premyslene a s plným vedomím. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obvinený bol pracovne zaradený ako pedagóg v ústave na výkon trestu odňatia slobody, pohyboval sa v okruhu osôb, pričom s odsúdenými pracoval na tom, aby boli kritickí k trestnej činnosti a uvedomovali si účinok trestu a škodlivosť svojho správania.

V kontexte vykonaného dokazovania a výšky uloženého trestu považuje rozhodnutie Krajského súdu v Trnave ako odvolacieho súdu správne, odôvodnené a v súlade s ustanoveniami týkajúcimi sa zásad ukladania trestov. K námietkam obvineného týkajúcim sa jeho aktívnej spolupráce a priznania k spáchaniu skutku, uviedla, že v rámci konania o dohode o vine a treste, ktoré sa konalo na Okresnej prokuratúre Trnava z iniciatívy obvineného a jeho obhajcu, uznal obvinený vinu a súhlasil, aby mu súd podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/ a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov. K schváleniu uzatvorenej dohody však na verejnom zasadnutí nedošlo, nakoľko obvinený nesúhlasil s prejednaním veci skrátenou formou a nesúhlasil s navrhovaným trestom. K dovolaciemu dôvodu týkajúcemu sa rozhodovania JUDr. Žovincea, ako člena senátu, ktorý mal byť z rozhodovania vylúčený, nakoľko v prípravnom konaní rozhodoval o vzatí obvineného do väzby, uviedla, že v uvedenom prípade nemožno tento dovolací dôvod akceptovať, nakoľko JUDr. Žovinec ako sudca pre prípravné konanie síce rozhodol o vzatí obvineného do väzby, nerozhodoval však v merite veci. Zo spisového materiálu nevyplývajú žiadne objektívne existujúce zákonné dôvody, ktoré by boli dôvodom jeho vylúčenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, má prokurátorka za to, že v danom prípade sú dané dôvody na zamietnutie dovolania podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Poškodený J. X. sa k dovolaniu obvineného nevyjadril v súdom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal, alebo rozhodol orgán

činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. najvyšší súd uvádza, že právo na obhajobu sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. septembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 59/2012).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisového materiálu zistil, že v posudzovanej trestnej veci vyšetrovateľ PZ dňa 6. mája 2015 pod ČVS: ORP-679/1-VYS-TT-2015 v zmysle § 206 ods. 1 Tr. por. vzniesol obvinenie Mgr. J. Y. a N. H. za zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona a zločin obmedzovania osobnej slobody spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona a s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno d/ Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom. Z dôvodu povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por. bol obvinenému opatrením sudcu pre prípravné konanie z 9. mája 2015, č.k. Tp 55/2015-42, ustanovený obhajca Mgr. Matej Csenky. Sudca pre prípravné konanie po vykonaní výsluchu obvineného Mgr. Y. dňa 9. mája 2015 uznesením, č.k. 0Tp/55/2015-15, dňa 9. mája 2015, právoplatným a vykonateľným dňa 9. júna 2015, rozhodol o vzatí obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Je potrebné zdôrazniť, že dôvod nutnej obhajoby uvedený v § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že obvinený je vo väzbe, vzniká až vzatím obvineného do väzby (§ 72 Tr. por.), t.j. vykonateľnosťou rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby, a nie už zadrzaním obvineného (§ 86 Tr. por.), prípadne vznesením obvinenia proti osobe podozrivej, ktorá bola zadržaná (§ 85 Tr. por.). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinná obhajoba z dôvodu väzobného stíhania obvineného nepôsobí spätne a nemá preto vplyv na zákonnosť predchádzajúcich úkonov.

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený Mgr. J. Y. mal v konaní pred súdom možnosť navrhnúť,

predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený Mgr. J. Y. mal právo zvoliť si obhajcu, a požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone. Najvyšší súd teda konštatuje, že k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo, a preto námietku obvineného považuje za bezpredmetnú.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. treba uviesť, že tento nie je zjavne splnený, pričom obvinený v dôvodoch dovolania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by bolo možné subsumovať pod niektorý z dôvodov vylúčenia orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb, taxatívne vymenovaných v ustanovení § 31 Tr. por., pre ktorý by člen senátu odvolacieho súdu JUDr. Žovinec bol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2007, sp. zn. 1 Toš Nd 2/2007 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2008 pod č. 2, v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku sudcu možno vylúčiť z vykonávania úkonov trestného konania v konkrétnej veci len celkom výnimočne a zo závažných dôvodov, ktoré by mu zjavne bránili rozhodnúť objektívne, nezáujato a spravodlivo v súlade so zákonom pre jeho vzťah k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka. Sama skutočnosť, že sudca v minulosti prichádzal v rámci plnenia pracovných povinností do styku s procesnou stranou alebo s príbuznými procesnej strany, neodôvodňuje jeho vylúčenie z vykonávania procesných úkonov pre jeho pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka. K vylúčeniu sudcu z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu pomeru k takým osobám môže v uvedenom prípade dôjsť len vtedy, ak jeho vzťah k týmto osobám je takej vnútornej kvality a intenzity, že sudca nie je spôsobilý rozhodovať nestranne a nezávisle, alebo by sa takým mohol javiť navonok. V danom prípade neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by vzbudzovali pochybnosť o nezáujatosti JUDr. Žovince a iba skutočnosť, že sudca rozhodoval v trestnej veci obvineného v prípravnom konaní nie je dôvodom na jeho vylúčenie z vykonávania úkonov v prejednávanej veci. V zmysle uvedeného dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. nie je naplnený, nakoľko námietka obvineného má iba abstraktný, resp. všeobecný charakter.

Čo sa týka uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak ani v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu opodstatnenosť námietok obvineného, nakoľko skutkový stav tak, ako bol zo strany súdu prvého stupňa zistený je pre dovolací súd záväzný a pokiaľ ide potom o jeho právne posúdenie, takto to je i podľa jeho názoru správne, keďže posudzovaný skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 odsek 2 Trestného zákona. K námietke obvineného ohľadom absencie aplikácie ustanovenia § 36 písm. n/ Tr. zák. najvyšší súd uvádza, že otázka zisťovania, resp. zhodnotenia existencie poľahčujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu. K námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho použitia hmotnoprávneho ustanovenia (§ 39 Tr. zák.), odôvodňujúcej použitie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. najvyšší súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trnave je zrejmé, na základe ktorých skutočností a akých úvah dospel tento súd k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. v prípade obvineného Mgr. Y. Pritom podľa ustálenej súdnej praxe, námietka nepoužitia ustanovenia § 39 Tr. zák. (tak, ako túto vzniesol v podanom dovolaní aj obvinený), nezakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., nakoľko hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, ktoré by odôvodňovalo aplikáciu § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ obvinený namietal uloženie neprimerane prísneho trestu, tu treba uviesť, že táto námietka nenapĺňa žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zákon vo vzťahu k výroku o treste upravuje v ustanovení § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dva dovolacie dôvody (pokiaľ nejde o situáciu, keď

výrok o treste nemôže obstať v dôsledku chybného výroku o vine). Podľa uvedeného ustanovenia možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby (rozpätie príslušnej upravenej trestnej sadzby pri uložení trestu odňatia slobody za zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, l/ Trestného zákona je 7 rokov až 10 rokov a štyri mesiace).

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.